

Overdenking

Duur: circa 8 minuten

Zingen in de nacht

We zingen. Veel en vaak. Zeker ook in de laatste maand van het jaar. Soms vraag je je af: is het niet wat veel allemaal? Kennen we onze maat nog? Als we niet oppassen zingen we in de Adventsweken zoveel dat we met Kerst eigenlijk al uitgezongen zijn.

En toch, vandaag nemen we elkaar even mee. Naar de velden van Bethlehem. Er wordt gezongen. Een engelenlied: Eer zij aan God in de hoogste hemelen en vrede op aarde, in mensen een welbehagen (Luk. 2:14).

De engelenzang, de eerste zang rond de geboorte van Jezus. We zijn terug bij de kern. Daar, waar het allemaal begon.

Herders in het open veld. Wakend over hun kudde. Ineens verschijnt een engel. Gestuurd door God. Hij waakt over Zijn kerk. God laat van Zich horen in de wereldnacht. De ene engel, als een boodschapper van Hogerhand. Ik verkondig u grote blijdschap: Heden is de Zaligmaker geboren. Christus, de Heere.

En ineens zijn ze daar, samen met die ene engel: ontelbaar veel andere engelen. Ze zingen dat het een lieve lust is. Zingen in de nacht.

Ik weet niet hoe het u vergaat, maar als ik hoor over zingen in de nacht, dan denk ik veelmeer aan verdriet dan aan vreugde.

Ik denk aan de stad Filippi. De stad van Lydia. De stad waar Paulus en Silas gevangen worden genomen. Daar zitten ze: in de donkerste cel. En ze zingen. Zingen op een donker dieptepunt.

Met dat we dat lezen verwonderen we ons: zingen. Tóch! In de nacht van het lijden. In de donkerste nacht.

Hier – in Lukas 2 – is het anders: een lovend lied van vreugde. Eer zij aan God! Er is een Kind geboren. Zou je dan niet zingen, ook al is het nacht?

En toch: deze nacht vol blijdschap is ook de nacht een donker dieptepunt. Want is het leven van Jezus niet van meet af aan getekend door het lijden? Kribbe en kruis zijn immers uit hetzelfde hout gesneden?

De engelen zingen. De nacht verlicht. Horende herders komen in beweging, gehoorzaam aan de woorden van de engel. De herders zeggen tegen elkaar: laten we naar Bethlehem gaan en het woord zien dat geschiedt is.

Zingen zet mensen zichtbaar in beweging. De engelenzang zet mensen op het spoor van Christus.

Ik vind het mooi: zingen maakt wat los. En nee, nu bent u geen engel en ik evenmin. Maar ook óns zingen kan zomaar anderen in beweging brengen. Door ons zingen leiden we zomaar iemand tot Jezus.

Ik denk aan Helen. Meer dan twee jaar zat ze gevangen in een zeecontainer. In Eritrea. Om de eenvoudige reden dat ze met anderen deelde wie Jezus voor haar is.

En daar, op een donker dieptepunt in haar leven zingt ze. Eer zij aan God!

Helen zingt over haar Heer. Het raakt anderen. Medegevangenen en bewakers. Ze ontdekken wie Jezus is.

Blijkbaar is er wat dat betreft niet zoveel veranderd. Tot op de dag van vandaag zingen mensen elkaar naar Jezus toe.

Daarom: zing! Ook al is het nacht. Hoe uw nachtervaring ook is: een nacht van zorg, een nacht van zonde. Zing. Zodat u zelf én de ander weer bij Christus terecht komt. In beweging gezet door een woord van Hogerhand.

En uiteindelijk, die herders, via Jezus delen ze uit. Van dat wat ze gehoord en gezien hebben. De herders horen een hemelse boodschap. En zien een hemels Kind. En dát geven ze door. Niet meer en niet minder. Het is niets anders dan doorgeven van dat wat ze ontvingen. Zó bouwt God Zijn Koninkrijk. En daarom: zing! Ook al is het nacht. Zodat anderen erdoor gezegend worden. En zodat het mensgeworden Woord van God de wereld doorgaat.

Zing met perspectief. Vanuit de nacht naar het Licht in de Heerlijkheid. Om eeuwig te zingen van Gods goedheid. Daar zal geen nacht zijn.